

Сраснати

Книга втора от трилогията „Чисти“

Джулиана
Багът

Превод от английски
Анна Стоева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Fuse*

Copyright © 2013 by Julianna Baggott

Превод Анна Стоева

Редактор Петя Дочева

Коректор Петя Дочева

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2013
ISBN 978-954-27-1027-1

На баща ми Бил Багът

*С благодарност за помощта в създаването на нови светове,
и най-вече на съкровения свят на моето детство.*

Пролог

УИЛДА

Легнала на тънката снежна пелена, тя оглежда сивата земя, преливаща в сиво небе, и осъзнава, че се е върнала. На хоризонта стърчат остри нокти, но това са дънерите на три недоразвити дървета. Разположени са в една линия, сякаш защитавали небето за земята.

Изведнъж ахва – закъснял изблик. Някой като че се опитва да открадне дъха ѝ и тя го всмуква в гърлото си.

Сяда. Все още е само на десет години. Обзема я чувството, че е изгубила много време, но не е така. Не е толкова много. Не са минали години. А само дни, може би седмици.

Загръща се с палтото си. То е доказателство. Докосва сребристите му копчета. На врата си има шал, увит два пъти. Кой я е облякъл? Кой е увил шала така? Поглежда обувките си – тъмно-сини с дебели връзки, нови – а после и ръцете си с ръкавици – всеки пръст е обвит в стегнато паишулче.

Тъмночервена къдрица е полегнала на палтото ѝ, косата ѝ блести. Всеки кичур е плътен и свършен, като че ли наскоро е била подстригана.

Навива ръкава на палтото и поглежда ръката си. На силната светлина се вижда, че костта вече не е безформена. Няма ги тънките пластмасови жилки, от които кожата ѝ изглеждаше на вълнички. Вече не е надупчена с парченца пластмаса. Не се вижда никакъв белег, нито дори петънце. Кожата ѝ е бяла като снега,

като зимата. Никога не е виждала сняг. Тънките вени синеят под белотата на кожата ѝ. Тя прокарва ръка по нежните си страни, а после и по устните. Усецане за гладка кожа, допираща се до гладка кожа.

Оглежда се и разбира, че са близо; долавя трептящото електричество на телата им. Припомня си обзелото я чувство, когато от всички безпризорни деца взеха точно нея; кръгли сираци, те спяха под грубо скован навес близо до пазарищата. И досега недоумява защо избраха нея. Вдигнаха я, сякаш бе приклепена в желязна хватка. Един от тях я притисна в обятията си и се понесе сред руините, а останалите притичваха наоколо. Дъхът му свистеше с механично пухтене. Движеше се ритмично. Виждаше мъгляво ъгловатото му лице, защото очите ѝ сълзаха от вятъра. Тогава не изпитваше страх. Но сега бе различно. Те са тук, а яките им тела жужат като гигантски пчели, докато се отдалечават. Чувства се като героиня в приказка. Навремето майка ѝ ѝ разказваше – някога имаше майка – за ловеца, който трябвало да отнесе сърцето на едно момиче на злата кралица, но просто не могъл да го стори. Друг ловец пък разпорил търбуха на вълк, за да избави хората, погълнати от него. Ловците бяха силни и добри. Ала понякога те изоставяха горките деца в гората и те трябваше сами да се грижат за себе си.

Снегът се сипе бавно. Тя се изправя полека. Светът се килва на една страна, сякаш внезапно натезжал. Пада на колене. От гората се разнасят гласове. Двама души се приближават. Дори от това разстояние успява да различи алениите белези по лицата им. Единият накуцва. Носят чували.

Придърпва шала към носа и устата си. Няма да я подминат. Нали е безпризорна; спомня си, че бяха използвали тази дума в стаята с ярката светлина. „Искаме да изглежда безпризорна.“ Гласът, вибриращ по високоговорителя, бе мъжки. Явно беше висшестоящият, макар никога да не го бе виждала. Уилъкс, Уилъкс, шушукаха си хората – кожата им бе гладка, нямаха никакви сраствания. Сновяха с лекота край леглото ѝ, опасно с метални стойки, от които висяха прозрачни торбички, пълни с нещо течено, което се процеждаше през тръбите сред всички онези малки пиукащи апарати и жички. Като че ли имаше майки и бащи, всъщност твърде много, за да ги запамети.

Спомня си ослепителната крушка, толкова ярка и близка, че усеещаше топлината ѝ. Спомня си първия път, когато прокара ръка по кожата си и поглади корема си – той също бе гладък. Пътът ѝ – онова нещо, за което майка ѝ обичаше да казва, че е копчето на корема ѝ, и което гласовете в стаята наричаха умбиликус – вече го нямаше.

Тя мушва ръка под палтото, а сетне и под блузата, и прокарева длан по корема си. Също като преди, кожата там е опъната.

– Излекувана е – казваха гласовете зад белите маски, ала звучаха угрижено. – И все пак е успех – добавяха те. Някои настояваха да остане под наблюдение.

Понечва да отвори уста, за да извика хората в далечината, нарамили чували, ала устата ѝ не се отваря докрай. Като че ли е защита от двете страни, в самите ъгълчета.

И какво ще им каже? Нищо не ѝ хрумва. Думите се тълпят в ума ѝ. Кръжат безразборно. Не може да ги подреди, нито да ги изрече. Накрая успява да извика, ала единствените думи, които излизат от устата ѝ, са: Ние искаме!

Не разбира защо. Понечва отново да извика за помощ, но изрича все същото: Ние искаме!

Приближават – две млади жени. Берачки – познава се по брадавиците и белезите по пръстите им. Явно са докосвали отровни грудки, горски плодове и гъби. На мястото на двата си пръста едната има сребърни зъбци, като тези на стара вилица. Тъкмо тя е недъгавата. Въпреки нездравата червенина, плъзнала по лицето ѝ, в него се долавя странна хубост. Това се дължи най-вече на очите ѝ, които искрят със златистооранжевите отблясъци на течен метал – това е от ослепителните бомби. Сляпа е. Държи другата за ръка.

– Коя си ти? – пита жената. Гласът ѝ звучи като цвъртене на птичка.

В ярко осветената стая момичето чуваше птичи звуци, които пускаха на запис по невидими високоговорители. Гукайки замислено, долавя отклика на птиците в гората. Ала звуците са същите, които познава от малка – не звънките и сладостни трели от ярката стая, а нескончаемо крякане и глъч.

Младите жени се страхуват от нея. Дали не долавят, че е различна?

Иска да им каже името си, но не го помни. В ума ѝ се въртят единствено думите „огнено цвете“. Така я наричаше понякога майка ѝ; рожба на огъня и разрухата, тя пусна корени и израсна. Не познава баща си, но е сигурна, че е бил погълнат от огъня и разрухата.

И тогава името изведнъж изниква в съзнанието ѝ: Уилда. Казава се Уилда.

Слага ръце на студената земя. Иска да им каже, че е нова, че светът се е променил завинаги.

– Искаме си сина – отронва се от устата ѝ. Стряска се от собствените си думи. Защо каза това?

Младите жени се споглеждат.

– Какво беше това? – пита по-младата. – Чий син?

Другата – с белег на бузата, сякаш с лицето ѝ се е сраснала покрита с кожа плитка, отвърща:

– Май не е наред.

– Коя си ти? – пита сляпата.

Този път момичето отвърща:

– Искаме си сина. – Това са единствените думи, които може да изрече.

Берачките внезапно се озъртат, дори сляпата. Долавят електрическите импулси, разсичащи въздуха. Съществува, които я прибраха, са неспокойни.

– Много са – казва жената с белега плитка, ококорила очи. – Закрилят я. Усеицаш ли ги? Пратили са ги нашите – да я бранят.

– Ангели – изрича сляпата.

Жените отстъпват.

Товава Уилда дръпва ръкава и показва ръкава си – толкова бяла, че чак блести.

– Искаме – започна бавно тя – да върнете сина ни.

Първа част

Преша

НОЩНИ ПЕПЕРУДИ

Преддверието в щаб-квартирата на ОСР е осеяно с няколко мъждиви, ръчно изработени, маслени лампи, провесени от голите греди на високия таван. Оцелелите лежат на одеяла и черги, свили се плътно един до друг, за да се топлят. Телата им излъчват влажна топлина, въпреки че високите прозорци, чиито рамки са обточени с ефирни останки от пердета, не са заковани с дъски. Вятърът навява облаци сняг през тях, подобно на стотици нощни пеперуди, примамени от неустоймата светлина на лампите, в които да се блъскаат.

Навън е тъмно, макар утрото да приближава, и някои от най-ранобудните вече се размърдват. Преша не е лягала през цялата нощ. Понякога така се улисва в работа, че губи представа за времето. Държи механична ръка, която току-що е изработила от всевъзможните вектории, които Ел Капитан ѝ носи – сребристи клещи, метално коляно с топка, овехтял електрически шнур за пристягане и кожени ремъци, взети по мярка, така че да обхващат плътно бицепса на момчето с ампутираната ръка. Той е на девет години и петте пръста на ръката му, сраснали като плавник на животно, са напълно безполезни. Тя прошепва дрезгаво името на момчето:

– Перло! Тук ли си?

Промъква се сред оцелелите, които се размърдват с мърморене. До слуха ѝ достига внезапно съскане.

– Шшт! – обажда се една жена. Преша забелязва, че нещо се движи под палтото на жената. До врата ѝ се показва копиреночерна котешка главичка. Проплаква бебе. Някой из-

ругава. Някой запява приспивна песен:

„Момичета призрачни, сенки прозрачни, момичета призрачни. Кой ще ги избави от света ужасен? От света жесток? Реката е широка, течението се извива и зове, извива се, зове ...“

Бебето притихва. Музиката върши своето, утешава хората. – Може да сме клетници презрени, но песента и досега се лее от душите ни.

Как ѝ се иска хората от Купола да проумеят това.

Може да сме озлобени, но в нас е стаена смайваща нежност, доброта и красота. Ние сме човеци и въпреки недъзите имаме добри сърца.

– Перло? – извисява отново глас, притиснала протезата към гърдите си. Понякога сред множества като това има навик да търси с поглед баща си – въпреки че дори не помни лицето му. Преди да умре, майка ѝ ѝ показа пулсиращите татуировки на гърдите си – една от които бе принадлежала на баща ѝ, доказателство, че е оцелял след Детонациите. Разбира се, той не е тук. Вероятно дори не е на този континент – или на това, което е останало от него. Ала тя не може да се съдържи да не изучава лицата на оцелелите, търсейки някого, който поне малко да прилича на нея – с очи като бадеми и лъскава черна коса. Не може да спре да търси, колкото и налудничава да е идеята, че едни ден би могла да го открие.

Прекосявайки преддверието, тя стига до облепена с афиши стена. Ала вместо черния нокът, всявал някога ужас сред оцелелите, пред очите ѝ изниква плакат на Ел Капитан – стиснал строго устни. Оглежда афишите, от които той отвърща на погледа ѝ, а брат му Хелмут е като гърбица на тила му. Отгоре са изписани думите: „ТИ СИ СПОСОБЕН И СИЛЕН. ПРИСЪЕДИНИ СЕ КЪМ НАС. ДА БЪДЕМ СПЛОТЕНИ – ТОВА Е НАШЕТО СПАСЕНИЕ.“ Ел Капитан измисли този лозунг и се гордееше с него. Отдолу надписът с дребен шрифт обявяваше край на лова на хора – дело на войниците на ОСР, натоварени със задачата да избиват най-слабите и да откарват мъртвите във вражеските територии – и задължителната мобилизация на шестнайсетгодишна възраст. На доброволците Ел Капитан обещавахе храна без страх. Страх от какво? ОСР има тъмна история. Арестуваха и затваряха хора-

та, принуждаваха ги да забравят всичко научено, превръщаха ги в живи мишени...

Ала това е минало. Плакатите дадоха резултат. Новобранците са повече откогато и да било. Прииждат от центъра на града, окъсани и гладни, обгорели и обезобразени. Понякога идват цели семейства. А Ел Капитан спомена на Преша, че ще се наложи да опрати мнозина от тях. „Не сме социални грижи. Опитвам се да събера армия. Но досега бе успявала да го убеди да остави новодошлите.

– Перло! – прошепва тя, поемайки покрай стената, и плъзга ръка по неравните краища на афишите. Къде ли е той? Завесите се издуват от вятъра. Вятре нахлува сняг, сякаш огромното помещение си поема дълбоко дъх.

За да се предпази от вятъра, едно семейство бе закрепilo одеялото си на висока тояга, оформяйки по този начин малка палатка. Като дете тя също си правеше палатки в задната част на изгорялата бръснарница, като разпъваше чаршаф на един стол и на бастуна на дядо си. С Фандра, най-добрата ѝ приятелка, си представяха, че това е домът им. Дядо ѝ наричаше палатката им „кучешка колибка“ и тогава двете почваха да джафкат като палета. А той се смееше така силно, че вентилаторът на гърлото му се завърташе шеметно. Пронизва я остра болка – заради загубата на дядо си и на Фандра и заради детството си, което също е мъртво.

Навън, около шаб-квартирата на ОСР, вардят стражари на разстояние от петдесет стъпки, тъй като Специалните сили, изпратени от Купола, стават все повече. Преди няколко седмици бяха забелязани да препускат сред горите. Бяха огромни, с тела, напомнани с животински мускули, и носеха дрехи от синтетична камуфлажна материя. Те са ловки, почти безшумни, невъобразимо бързи и силни и добре въоръжени; оръжията са вградени в телата им. Профучават през руините, тичат между дърветата, носят се по тихите улички – безшумни и неуловими, кръстосват неумолимо града надлъж и шир. Защото търсят Партридж – полубрата на Преша. В момента е под закрилата на майките заедно с Лайда – която също е Чиста и е изпратена като примамка извън Купола – и с Илия, омъжена за подлия шеф на ОСР, когото тя уби със собстве-

ните си ръце. Получават оскъдна информация от докладите на войниците в ОСР, които ужасно се страхуват от майките. В един от докладите пишеше, че майките учат Лайда да се бие. Тя е най-обикновено момиче от Купола, напълно неподготвено за потъналата в пепел пустош навън, и още по-малко за живота с майките, които могат да бъдат любещи и предани, но и безмилостни. Как ли се справя? Според друг доклад Илия не се справяше. След всички тези години в стерилната среда на фермерската къща сега дробовете ѝ агонизираха под наплива на стелешката се пепел.

Всички, които бяха там в смъртния час на майката на Преша, трябва да бъдат внимателни. Те знаят истината за Уилъкс и за Купола и вероятно притежават нещо, към което Уилъкс продължава да се домогва – мускалите. След смъртта на майка ѝ Брадуел и Ел Капитан ги изнесоха от бункера, почти всичките. Сега мускалите са у Партридж и тя се надяваше, че брат ѝ ги пази на сигурно място. За Уилъкс те означаваха много – в комбинация с още една съставка и с формулата за смесването им можеха да спасят живота му. Мускалите на майка ѝ са мощен лек, ала тук, навън, използването им би могло да се окаже опасно и непредсказуемо. Освен това те са и спомен.

Колко ли дълго майките можеха да крият Партридж? Достатъчно, за да дочакат смъртта на баща му? Това бе голямата им надежда – че Елъри Уилъкс скоро ще умре и Партридж ще превземе Купола отвътре. Понякога на Преша ѝ се струва, че всички са замръзнали в очакване с ясното съзнание, че нещо ужасно трябва да се случи, преди бъдещето да придобие по-ясни очертания.

Фридъл потрепва с крилца в джоба на пуловера ѝ. Тя мушва ръка и прокарава пръст по механичното гръбче на цикадата.

– Шшт – прошепва му. – Всичко е наред. – Не искаше да го оставя сам в малката спалня. А може би не искаше тя да остава сама.

– Перло! – извисява отново глас. – Перло!

И тогава момчето най-сетне се обажда:

– Ето ме! Тук съм! – То се спуска към нея, провирайки се

между оцелелите. – Готова ли е?

Преша се отпуска на колене.

– Да видим дали е по мярка. – Тя наглася кожените ремъци на ръката му и пристяга протезата с помощта на електрическите жички. Момчето едва-едва движи осакатената си ръка. Преша го подканва да опита със съвсем лек натиск.

Перло изпълнява заръката ѝ. Клещите се разтварят и после пак се затварят.

– Работи. – Той продължава да ги отваря и затваря.

– Не е идеална – казва Преша, – но е по-добре от нищо.

– Благодаря ти! – казва той толкова високо, че от пода долита ядосано шъткане. – Сигурно можеш да измайсториш и нещо за себе си – прошепва той и поглежда куклената глава. – Исках да кажа, че може би има начин да...

Тя вдига ръка и куклата примигва с очи – едното по-бавно, тъй като е пълно със сажди.

– При мен няма какво да се стори – отвърща тя. – Но и така се справям.

Майката на момчето го виква шепнешком. То се обръща, вдига тържествуващо ръка и се спуска към нея да ѝ покаже протезата.

В този миг отеква далечен изстрел, последван от пулсиращо ехо. Преша се свива инстинктивно на пода и мушва ръка в джоба си, за да предпази Фридъл. Изважда цикадата и я притиска към гърдите си. Майката на Перло дръпва детето към себе си. Преша си дава сметка, че най-вероятно някой войник от ОСР е стрелял по раздвижилите се сенки. Случайните изстрели не са нещо необичайно. Но въпреки това сърцето ѝ се свива. Перло, майка му и този изстрел връщат спомена за тежестта на пушката в ръцете ѝ, за това как вдига оръжието, прицелва се и стреля. Дори сега ушите ѝ звънтят и вижда кървавата мъгла, която изпълва полезрението ѝ. Пред очите ѝ лумват червени петна, подобно на цветята сред руините. Беше натиснала спусъка, ала вече не помни дали това бе правилното решение. Този въпрос не ѝ дава мира. Майка ѝ е мъртва. Мъртва. И Преша бе натиснала спусъка.

Тя поема с бързи крачки край облепените с плакати стени на предверието. Държи нежно Фридъл в ръцете си. Стига до

един прозорец и поглежда предпазливо навън.

Вятър. Сняг. Облаците се носят бързо по небето като пращинки пепел, вижда се ярка звезда – нещо необичайно – а отдолу очертаанията на гората, приведените и изгърбени силуети на хилави дървета. Успява да различи униформите на войниците и тук-там проблясъка на оръжия, чийто дъх трепти като тънък воал в студа и се извива нагоре по хълма. Вижда лицето на майка си, която лежи на голата земя, но образът ѝ изчезва. Нея я няма.

Далече напред тя заопипва с поглед притихналата гора. Да не би там да се спотайва нещо – нещо, готово да нападне? Представя си Специалните сили, залегнали в снега. Дали изобщо се нуждаят от сън? Дали не са студенокръвни, с кожа, покрита с тънка ледена коричка? Навън е тихо, но някак зловещо, усеща се стаената енергия. Снегът заваля преди три дни – отначало като фин прашец, но после се усили – сега моравата е замръзнала, тъмна и лъскава като стъкло, дебела близо десет сантиметра, а снегът още прехвърча.

Усеща, че някой я хваща за лакътя. Тя се обръща. Оказва се Брадуел – с двоен белег, открояващ се на бузата му, тъмни мигли и плътни устни, напукани от студа. Поглежда ръката му, зачервена и загрубяла. Едрите кокалчета са издрани и прекрасни. „Как е възможно кокалчетата на ръцете да са прекрасни? – недоумява Преша. Сякаш Брадуел ги е измислил.

Ала отношенията им вече не са същите..

– Виках те, не чу ли? – попита той.

Гласът му звучи, сякаш е под вода. Веднъж пред лумналата в пламъци фермерска къща Преша го бе накарала да обещае, че ще намери дом за двамата, но само защото не вярваше, че имат бъдеще.

– Какво има?

– Добре ли си? Изглеждаш замаяна.

– Тъкмо давах протезата на едно момче и чух изстрел. Но се оказа фалшива тревога. – За нищо на света не би признала за червените петна пред очите си, не би признала и страха си, че се влюбва в него. Ако знае нещо със сигурност, то е, че всички, които е обичала, са мъртви. Тогава как да си позволи да обича Брадуел? Докато го гледа, думите отекват

в главата ѝ: „Не се влюбвай в него. Не се влюбвай в него“.

– Цяла нощ ли си будна? – попита той.

– Да. – Забелязва, че косата му стърчи в пълен безпорядък.

И двамата имат навика да изчезват в продължение на дни. Брадуел е напълно обсебен от шестте черни кутии, които изпъляха от овъглените останки на фермерската къща и прекарва дни наред, затворен в старата морга в мазето на шаб-квартирата, където живее напоследък. А Преша е погълната работата си с протезите. Брадуел все още е твърдо решен да проумее миналото, докато тя е посветена на идеята да помага на хората тук и сега. – И ти ли си буден цяла нощ?

– Ами, да. Предполагам. Сутрин ли е вече.

– Почти.

– Значи, отговорът е да. Направих пробив с черните кутии. Една от тях ме ухапа.

– Ухапа ли те? – Фридъл потрепва неспокойно в ръцете ѝ.

Брадуел ѝ показва малката дупчица на палеца си и казва:

– Нищо особено. По-скоро предупреждение. Но вече ме харесва, така мисля. Върви по петите им из моргата като кученце. – Преша продължава нататък край афишите на Ел Капитан за набор на нови попълнения, а Брадуел поема подире ѝ. – Разглобих ги до една, после отново ги сглобих. Доколкото разбирам, съдържат информация за миналото, само че не са настроени да предават. Отхвърлих предположението, че са шпиони на Купола. Дори да са били, вече са изгубили тези функции. – Брадуел говори разпалено, ала Преша не проявява интерес към черните кутии. До гуша ѝ е дошло от опитите му да докаже теориите на родителите си за конспирациите на Купола, неговата собствена версия за истината, така наречената „История на сенките“. – А тази кутия – не мога да го обясня – е различна. Сякаш ме познава.

– Какво направи, за да те ухапе?

– Говорех.

– За какво?

– Едва ли искаш да знаеш.

Тя спира и го поглежда. Той пъха ръце в джобовете. Птиците на гърба му започват да пърхат с криле.

– Разбира се, че искам да знам. Нали така си отключил ку-

тията? Изглежда, е важно.

Той поема дълбоко дъх, задържайки го за миг. Сетне свежда поглед и вдига рамене.

– Добре тогава – казва той, – бръщолевех нещо за теб.

Двамата с Брадуел никога не бяха говорили за случилото се във фермерската къща. Но тя помнеше начина, по който я държеше в обятията си, и вкуса на устните му. Ала такава любов не би могла да оцелее. Любовта е лукс. Той я поглежда с наведена глава, впил очи в нейните. По тялото ѝ полазват горещи тръпки. „Не се влюбвай в него.“ Непосилно ѝ е дори да го гледа.

– О! – възкликва тя. – Разбирам.

– Не, нищо не разбираш. Ела с мен. – Повежда я по един коридор, описващ завой накрая. И там, току до вратата, търпеливо стои една черна кутия. Голяма е колкото кученце – като онези, които дядо ѝ наричаше териери, дето убивали плъхове.

– Казах му да чака тук и той ме послуша – обяснява Брадуел. – Казва се Фигнан.

Фридъл подава главичка от шепата ѝ.

– Знае ли да сяда и да подава лапа? – пита Преша.

– Мисля, че знае доста повече.

Партридж

БРЪМБАР

Избата мирише на застояла дъждовна вода и плесен. Стените и мръсният под са осяени с яркочервените спори на мухъла. Покрай стените са наредени буркани със странни зеленчуци, мариновани с оцет. Въръжена до зъби, Майка Хестра върви начело. Всяка нейна стъпка му напомня, че е затворен под земята. Понякога му се струва, че стъпките ѝ отекуват като удари на сърце, а той е затворен в гърдите на огромен звяр.

Не е виждал Лайда от шест дни. Изгубил е представа за времето, Партридж седи сам, привден над безкрайните карти на Купола, които не спира да чертае, и отмерва дневната светлина по един процепа във вратата на избата, прекъсвайки работа от време на време, за да изгълта оскъдната храна, която майките му носят – белезникави бульони, лепкави буци от бели корени и в редки случаи парченце месо, което може да се изяде на една хапка.

Напомня си, че над земята е също толкова зле – там са жалките останки на предградията, много от които са напълно заличени. Но, господи, чувства се сякаш е в капан, а по-лошо от това е само скуката. Майките му дадоха една стара лампа, за да има достатъчно светлина, докато работи, а също и огромни листове хартия, моливи и парче шперплат, което бе поставил на пода и използваше като писалище. Чертае карта след карта, като се опитва да си припомни всички детайли от скиците, които бе запааметил, за да се измъкне от Купола, и да приключи работата си възможно най-бързо. Ала след всички тези часове, минути и стъпки, отекуващи над главата му... ску-

ката става непоносима.

Истината е, че е принуден да разчита на закрилата на майките, поне докато не измисли някакъв план. Част от него иска да изчака, докато баща му умре. Състоянието му се влошава с всеки изминал ден. Продължилото десетилетия наред мозъчно стимулиране е довело до паралитично трептене и линеене на кожата. Майката на Партридж бе казала, че това са симптомите на ускорена клетъчна дегенерация. Скоро баща му ще си отиде и това ще бъде идеалният момент да се завърне. Куполът най-вероятно ще го приеме като законен наследник. Все пак баща му управлява като монарх.

Ала друга част от него копнее да отнеме властта на самодържеца, докато е още жив, да го разобличи, и то не без основание. Нима хората от Купола не заслужават да научат истината за стореното от баща му? Достатъчно е да им разкрие истината и да им покаже, че могат да живеят и другояче – вместо да изпълняват заповедите на властника с покорно овчедушие и да гледат на оцелелите като на злонамерени отрепки, които заслужават участието си – и те ще изберат новия живот пред владичеството на баща му. Партридж е убеден в това.

Трябва да намери време да направи план с помощта на Лайда. Двамата ще се завърнат заедно в Купола и това му се струва неизбежно.

Междувременно решава да се съсредоточи върху завършването на картите, примирявайки се със самотния си затвор, с разяждащата го скука, с мухъла и спорите, с оскъдните порции храна и останал без никакво оръжие, с непоносимото чувство, че е зависим от майките, които го третират хем като малко дете, хем като опасен престъпник. Смятат го за враг по простата причина, че е дошъл от Купола; той е палач – мъж, дори по-лошо, мъж от Купола – не заслужава доверие.

Ала майките го хранят, защото искат да се доберат до картите, които Партридж подготвя за Ел Капитан. Това е единственият подарък, който може да му направи. Макар че не е изключено да се окажат безполезни; каква е вероятността Ел Капитан да сформира достатъчно силна армия, способна да превземе Купола? И все пак е някакъв принос. Докато чертае

картите, отмята едно по едно нещата, които майка му бе казала, преди да умре. Записал е всичко, което успя да си спомни; във всяка дума долавя скрит смисъл, кодиран подтекст.

Той оставя молива, след което раздвижва пръсти. Ръката му е схваната, дори и наполовина отрязаното кутре, лъскаво червено чукачче. Разтрива длани, усещайки мазния восъчен серум, с който майките го накараха да се изкъпе като подготовка за предстоящото пътуване. Целта на восъчния серум, извлечен от камфорово дърво и пчелен восък, е да притъпи миризмата му и да я прикрие. Кожата му е твърда и лъскава. Според сведенията Специалните сили имат отличен нюх за миризма, също като някои зверове и пясъчни създания. Майките никога не оставят Партридж и Лайда задълго на едно място. Несъмнено са грижовни, ала Майка Хестра му бе казала, че не могат да си позволят риска Специалните сили да го надушат – ще бъде твърде опасно за всички. Номадският живот е най-доброто решение.

Пита се дали не са накарали и Лайда да се изкъпе в същия серум. Живее в постоянен страх, че един ден ще заминат за следващото място без нея. Засега винаги ги е придружавала. Опитва се да си представи каква е на допир кожата ѝ, покрита със същия восък.

На мръсния под стои металната музикална кутийка на майка му, която бе открил в чекмеджето ѝ в Архива за лични загуби; Брадуел я бе запалил в мазето на месарския магазин. Но все пак се постара Партридж да си я получи обратно. Другото момче се оказва по-сентиментално, отколкото е предполагал, а споменът от родителите, несъмнено докосва чувствителна струна в душата му. Партридж бе избърсал саждите от музикалната кутийка, но така и не успява да отстрани чернилката от механизмите. Тъй като всичките ѝ части са от метал, кутийката все още работи, макар че мелодията ѝ вече звучи фалшиво и леко приглушена. Това е единствената вещ, която майките му позволиха да запази – по простата причина, че самите те също са майки. Той взима кутийката, навива я и тя започва да свири – тоновете звънтят във влажното затворено пространство. Майка му му липсва. Липсва му толкова отдавна, че е овладял до съвършенство чувството. Може би

тъкмо затова усеща липсата на Лайда с всяка брънка на съществото си. Защото се упражнява от години.

Щом мелодията замира, той свежда поглед към последната начертана карта, напречно сечение на трите най-горни нива на Купола – първо, второ и трето ниво – и трите подземни етажа – първо, второ и трето подниво, където се намира отсекът с огромните електрически генератори. Наземното ниво, известно като нулево, е дом на академията, където Партридж прекарваше по-голямата част от времето си.

Изпитва непреодолим копнеж по живота си в академията. Не може да си обясни защо иска да е отново в стаята на общезитието, да кисне заедно с Хейстнгс, да моли Арвин Уийд за записките му и да стои далече от стадото – група момчета, които го мразят – но е така. Липсват му дори учебните занятия. Замисля се за онзи момент, в който Гласинг, учителят по история, го дръпна в коридора към балната зала. Партридж тъкмо се канеше да открадне ножа. Връщайки се назад, това бе мигът, в който можеше да се откаже и да продължи с добре познатия си живот.

Ала това не се случи. И по стечение на обстоятелствата сега се намира тук, напълно безпомощен.

Иронията е в това, че всемогъщите мускули, най-важното дело в живота на майка му, са у него. Заради тях баща му бе убивал хора, сред които приемния дядо на Преша, първородния си син и жената, която може би обичаше – майка му.

Мускулите му напомнят за нейната мечта – един ден синът ѝ да стане революционер и водач.

Партридж се приближава до бурканите с туршия на майките и взема третия откъм ъгъла. Под него се открива тясна, дълбока дупка, откъдето се разбягват буболечки. Бръква в дупката и изважда плътно увит вързоп, покрит с влажна пръст. Отнася вързопа на койката и развива скътаните мускули на майка му; към четири от тях са прикрепени спринцовки с пластмасови капачки на иглите. След като фермерската къща изгоря, Брадуел и Ел Капитан ги взеха от бункера на майка му заедно с всичко друго, което би могло да бъде от полза – компютри, радиоапарати, лекарства, провизии, оръжие и амуниции. Решиха да разделят групата на две – Ел Ка-

питан, Хелмут, Брадуел и Преша отидоха в щаб-квартирата; а Лайда, Партридж и Илиа се присъединиха към майките, които осигуряваха добро укритие и въоръжена охрана. В случай че Специалните сили откриеха едната група, останалите щяха да бъдат в безопасност. Брадуел и Ел Капитан прибраха повечето от вещите на майка му, ала Партридж бе скрил мускалите под якето си.

Проверява ги един по един. Всичките са студени на допир. Още пеленаче, майка му го взе със себе си в Япония по настояване на баща му, тъй като японците бяха водеща сила в разработването на биомедицински нанотехнологии за лекуване на причинени от взрив травми и най-вече в създаването на възпроизвеждащи се клетки, които след инжектиране в тялото започват да го лекуват.

Още като съвсем млад бащата на Партридж използваше мозъчни стимуланти – толкова много, че в главата му пламваха възбудени синапси. Сега проявява признаци на ускорена клетъчна дегенерация: паралитично трептене и линеене на кожата, а после отказ на органи и смърт. Ала той не е единственият. Партридж си спомня, че в Купола всички болни, стари или анемични хора светкавично бяха отвеждани в едно отцепено крило на медицинския център. През последните няколко седмици той проумя мрачната истина: ускорената клетъчна дегенерация накрая ще засегне Специалните сили и всички момчета от академията, подложени на мозъчна стимулация, в това число и самия Партридж.

Преди да умре майка му му каза, че ако съдържанието на тези мускули се смеси с друго вещество, приготвяно по формула – вече изчезнала – полученото съединение може да направи обратима ускорената клетъчна дегенерация. Но тогава той бе обзет от силни чувства – не бе виждал майка си от малък – и не разбра напълно смисъла на думите ѝ. Сега обаче, припомняйки си всичко това, се опитва да се съсредоточи върху трите основни компонента, които могат да направят обратима болестта: съдържанието на мускулите, другата съставка, върху която, по думите ѝ, някой работел, и формулата за смесването на тези два елемента.

Освен това майка му му показа и списък на хора, живеещи

в Купола, които бяха на нейна страна, в това число родителите на Арвин Уийдс, бащата на Олгрин Фърт и дори Дюран Гласингс – част от някаква мрежа в Купола. Когато извеждаха Лайда оттам, за да я използват като примамка за залавянето на Партридж, един от членовете на тази мрежа прошепна в ухото ѝ: „Кажете на лебеда, че ние сме готови.“ А шом Партридж предаде Посланието на майка си, тя прошепна: „Сигнус“ – дума, чието значение все още не разбира.

От нея знаеше, че течността в мускалите съдържа мощно вещество за самовъзпроизводство на клетките. Но също, че серумът е неустойчив, несъвършен и опасен.

Взема един от мускалите и го разглежда на оскъдната светлина. Пита се защо тази течност е толкова неустойчива, несъвършена и опасна. Например какво ще стане, ако влезе в контакт с кожата на някое живо същество? Исква му се да провери. Тази мисъл се е загнездила в ума му и просто не може да се отърси от нея. За начало има нужда от нещо живо, върху което да я изпробва.

Бръмбарите.

Връща се при бурканите и взема нетърпеливо един. Буболечките отново се разбягват, ала Партридж улавя един в шепата си. Тя е с лъскаво гръбче и яркочервена главица с бодливи рогца. Разперва крачка, осеяни с остри шипове. Партридж го държи, но усеща, че насекомото запълзява по пръстите му.

– Съжалявам – прошепва той. – Наистина съжалявам.

После го отнася при шперплата, отваря музикалната кутия на майка си, внимателно го слага в нея и затваря капака. Отвътре се чува драскане. Ще му се Арвин Уийд, геният на академията, да е тук. Господи, как съжалява, че не е внимавал по време на лабораторните упражнения.

Партридж взема една от спринцовките и отстранява капачето. Иглата проблясва на светлината. Дава си сметка, че ще изхаби капка от течността. Само една, казва си той. Еднаединствена.

Повдига капака на музикалната кутия. Буболечката се втурва по шперплата, ала Партридж я спира. Докато размахва яростно крачка, изпод крилата ѝ се подава извита нагоре опашка, разкривайки люшкащо се насам-натам жило. Мал-

ките черни очички на буболечката изглеждат влажни. Когато отмества поглед към иглата и започва да натиска буталото, Партридж усеща убождането. Пареща болка полазва по палеца и показалеца му, с които придържа буболечката от двете страни на хитиновата обвивка. Огънят плъзва нагоре по ръката му. Надава вик на изненада, ала не пуска насекомото.

Партридж бързо насочва иглата към него, ала го пуска, тъй като ръката му е вцепенена от болка. Буболечката започва да ситни по шперплата, но от иглата се отцежда капчица гъста течност, която се отронва на задното ѝ краче, и то се отпуска. Но тя продължава да се влачи напред.

Викът е разтревожил Майка Хестра. Тя почуква на вратата на мазето.

– Какво става там?

– Нищо! – Партридж увива спринцовките с вече подутата си ръка, повдига буркана и мушва вързопа в дупката. А буболечката се шмугва в мрака под шперплата.

Вратата на мазето се отваря с трясък. Силуетът на Майка Хестра се очертава неясно на прага.

– Каква е тази врява? – пита тя.

– Просто една песен, която научих в академията. Тук е дяволски тихо – отвръща, разтривайки пламналата си от болка ръка, но веднага спира. Не иска повече въпроси.

Майка Хестра е доста пълна. Синът ѝ, петгодишно момченце на име Сайдън, ще остане завинаги прикован към крака ѝ. Жената е облечена с парчета кожа, зашити едно за друго и скроени по тялото ѝ; малко над бедрото ѝ е оставена дупка за пъпчивата глава на момчето. Повечето майки са групита, сраснали се с децата си, и Партридж така и не можа да свикне с вида им. По време на Детонациите майките са държали децата в обятията си или приведени над тях са ги пазели от ярките пламъци. Партридж изобщо не може да си представи какво е да бъдеш замразен в това състояние, без никакви изгледи да пораснеш, впримчен завинаги в затвора на майчино то тяло. Лицето на Сайдън е започнало да съзрява. Нима ще остарее така?

Майка Хестра поглежда ядосано Партридж. На едната ѝ буза личат дамгосани думи – обърнат наопаки надпис, отпе-

чатаан на кожата ѝ по време на Детонациите; приличат на та-туировка. До този момент Партридж не е успял да ги разчете, тъй като не си позволява да се взира прекалено дълго в тях. Просто не иска да бъде груб.

– Е, стига толкова – отсича тя.

– И без това смятах да си лягам.

– Хубаво. Сутринта заминаваме. Ще те събудя рано.

– Лайда и Илия също заминават, нали? – Макар че би предпочел Илия да не идва с тях. Тя е луда. Нещо, за което не може да я вини. Бе живяла под ключ във фермерската къща, непрестанно малтретирана от мъжа си и принудена да крие белезите си под найлоновата материя, превърнала се в нейна втора кожа. Наскоро е започнала да увива тялото си с парчета плат – може би защото се срамува от кожата си. Или просто по навик. Илия бе убила съпруга си, забивайки скалпел в гърба му, и бе превъртяла. Така че Лайда е единственият човек, когото иска да види. Лайда.

– Лайда, да. Но за Илия не знам – отвърща Майка Хестра.

– Къде отиваме? – пита Партридж.

– Не мога да ти кажа. – И с тези думи изчезва от погледа му. Вратата на мазето се затръшва подире ѝ. За миг Партридж се чувства замаян от новините. Край на заточението. Утре ще види Лайда. Скоро всичко ще бъде различно; съвсем скоро. Вече го усеща. Боже, колко му липсва тя.

В този миг чува, че нещо стърже. До слуха му достига шум, сякаш в пръста се забива лопата. Не, не е това – звучи повече като дращене.

Обзема го чувството, че не е сам.

Музикалната кутия на майка му е на земята. Пресяга се да я вземе, но съзира дълъг черен нокът, стърчащ от тъничка клечка – крак на насекомо, огромно насекомо – да се подава изпод шперплата. Изглежда твърде голям, за да е кракът на бръмбара. Отново се разнася стържещ звук.

Партридж посяга към шперплата и го повдига. Кракът се свива и изчезва от погледа му.

Поема дълбоко дъх и отмята рязко шперплата; понякога забравя, че е програмиран да има огромна сила.

Буболечката изниква пред погледа му. Опашката му по-

траквя по собствената му хитинова обвивка, крилата потрепват безпомощно с конвулсивни движения. Опитва да си поеме дъх и в същия миг се разнася силно стържене.

От тялото на насекомото стърчи здрав и масивен крак с шипове.

Значи течността в мускала е подействала. Тъй като клетките на крака не са увредени, вместо да лекува стара травма, е изградила нова тъкан и кост; дори шиповете изглеждат естествено наредени. Това му се струва познато – деликатната работа по реконструирането на малък крайник. Чувал ли е някога за подобно нещо?

Партридж няма желание да го докосва. По ръката му все още пълзят горещи тръпки. „Неустойчив, несъвършен и опасен.“ С тези думи майка му бе описала серума. Кракът на бръмбара дращи в пръстта, обхванат от неконтролируеми спазми.

Изведнъж Партридж усеща, че го връхлита чувство на всемогъщество. Това е негово дело, постигнато с една-единствена капчица от течността. Кръвта нахлува в главата му, ушите му зазвънват, замисля се за властта на баща си. Какво ли е изпитвал старецът по време на Детонациите – взрив след взрив с ослепителна светлина, пълзяща по цялото земно кълбо?

Боже мили, мисли си Партридж. Ами ако баща му е бил обсебен от идеята за подобна власт? Ами ако това го е довело до състояние на опиянение? Ами ако е изпитвал чувството, че този кратък миг се разширява у него линейно, до безкрайност?

Крилата на буболечката се прибират. Кракът се свива конвулсивно още няколко пъти, след което тя забива мощния си крайник като кинжал в пръстта и се изправя. Изтласква се с малките си крачка, а масивният крайник се свива и изпъва. Ето че отскача и размахва крила. Ала кракът е твърде тежък, за да се задържи. Тупва на земята, но кракът омокотява удара. После се свива отново, насекомото отскача, размахва крила, тупва на земята, свива се, отскача...

Малката твар не е същата, каквато е била преди минути.

Вече е нов вид.

Снимка: Laura Ciociola

Джулиана Багът е признат автор на бестселъри. Пише и под литературните псевдоними Бриджит Ашър и Н.Е. Боуд и има седемнайсет книги, сред които романи за възрастни, за млади читатели и сборници с поезия. Произведенията ѝ излизат на страниците на *Ню Йорк Таймс*, *Вашингтон Пост*, *Бостън Глоуб*, на *Най-добрата американска поезия*, *Най-добрата креативна документалистика*, на NPR.org и са четени в предаванията на Националното обществено радио *Да поговорим за нацията* и *Тук и сега*. Романите ѝ са включвани в селекцията на книги за лятното четене на списание *Пийпъл*, книга на седмицата на *Вашингтон Пост*, в селекцията на *Буксенс* и на литературната секция на *Бостън Хералд*, както и в списъка на *Киркус* за книги на годината. Романите ѝ са издадени в повече от петдесет страни. Тя е преподавател в Програмата за творческо писане към Държавния университет на Флорида и учредител на организацията с нестопанска цел „Деца в нужда – книги на служба“.